

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy, ngày 11/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 912

“PHẬT GIÁO LÀ GIÁO DỤC CHÍ THIỆN VIÊN MÃN”

Vì sao gọi Phật giáo là “**giáo dục chí thiện viên mãn**”? Vì nếu người tu học theo Phật thì ngay trong cuộc sống hiện sinh này họ có được sự an vui, an lạc, hạnh phúc và khi họ lìa khỏi cuộc đời này thì họ sẽ đi đến một thế giới an lành, tốt đẹp hơn. Trên thế gian có rất nhiều loại giáo dục nhưng chỉ ở ngay trong cuộc đời hiện sinh này họ có được một chút lợi lạc, một chút tốt đẹp nhưng không viên mãn.

Người chân thật học Phật thì họ có một đời sống có “**cảm giác an toàn**”. Vì ngay trong đời sống hiện tại họ sống đúng như lời Phật dạy: “**Làm tất cả những việc lành, xa lìa tất cả những việc ác**”, vì họ tích cực gieo trồng những nhân tốt nên nhất định họ sẽ gặt hái được những quả tốt do vậy họ có cảm giác an toàn, đời sống thuần thiện thuần tịnh. Họ nương vào pháp tu và họ biết chắc rằng tương lai khi hết báo thân này họ sẽ đi về đâu. Một người mơ mơ hồ hồ, “**sai sống mộng chết**”, sống mà như một người sai, chết như một người đi vào giấc mộng thì không thể có “**cảm giác an toàn**”.

Ngay trong đời sống, ngay trong xã hội mà chúng ta đang cư trú, giáo huấn của Phật dạy chúng ta làm thế nào để hoà thuận cùng sống, giúp đỡ, kính trọng, thương yêu lẫn nhau, cùng hợp tác, tồn tại và phát triển. Hòa Thượng nói: “**Chỉ có giáo huấn của nhà Phật mới giúp chúng ta chân thật đạt đến được một thế giới đại đồng. Phật giáo chính là giáo dục, Thích Ca Mâu Ni Phật là một nhà giáo dục chí thiện viên mãn đối với chúng sanh chín pháp giới**”. Chín pháp giới chính là “**Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh, Trời, Người, A-tu-la, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát**”. Chúng ta may mắn đời này gặp được Phật pháp mà chúng ta không biết trân trọng, chúng ta bỏ lỡ qua cơ hội này thì vô cùng đáng tiếc!

Thế gian này rất hiếm người tìm cầu học Phật pháp nhưng họ lại sẵn sàng bỏ thân mạng để tìm cầu danh vọng lợi dưỡng. Đó là nguyên nhân tại sao Phật pháp đã dần bị mai một. Đối với việc học Phật pháp thì họ cho rằng hôm nay không học thì ngày mai học nhưng nếu ngày mai đi làm việc gì mà có thể kiếm được vài tỷ thì họ thức dậy rất sớm và tinh táo.

Thầy Thái trích dẫn một câu ở trong cuốn “*Quần thư trị yếu*” là: “**Không ai đem cục vàng để ném con chim se sẽ nhưng thân mạng này, quý giá hơn trăm ngàn cục vàng chúng ta lại tùy tiện ném nó vào ba đường ác!**”, vì con chim se sẽ không đáng giá nên không ai mang cục vàng để ném nó. Chúng ta tùy tiện tạo tác ác nghiệp, tùy tiện làm những việc sai phạm đó là chúng ta đã tùy tiện ném mình vào trong tam ác đạo. Nếu bây giờ có ai hỏi: “*Dem bao nhiêu vàng để có thể đổi được sinh mạng này?*”, chắc chắn là không có con số cụ thể vì sinh mạng này quý giá hơn tất cả vật chất ở thế gian này!

Hòa Thượng nói: “**Giáo dục chí thiện viên mãn có nghĩa là giáo dục mà ta tiếp nhận thì ngay trong cuộc đời này chúng ta có đời sống an lành, hạnh phúc, hết báo thân này ta sinh về một thế giới an lành**”. Thế giới an lành không phải là ai ban cho ta mà ta hiểu rất rõ ràng là: “**Trồng nhân thiện được quả thiện**”, ta tích công bồi đức, ta tu tập những cái phước lành thì ta không về được cõi Tây Phương Cực Lạc thì chắc chắn ta cũng sinh được vào cõi Trời, cõi Người. Giáo dục của Phật giúp chúng ta hòa thuận cùng sống với mọi người, tương kính, giúp đỡ lẫn nhau. Không những chúng ta hòa thuận cùng sống với mọi người mà ta còn biết làm thế nào để hòa hợp với đại tự nhiên, với thiên địa quỷ thần. Giáo dục của thế gian đa phần làm sao để người ta đạt đến danh vọng lợi dưỡng, thỏa mãn năm dục sáu trần chứ không giúp chúng ta biết cách khởi tâm động niệm, đối nhân xử tiếp vật cho đúng. Giáo dục của Phật chính là giáo dục chí thiện viên mãn!

Hòa Thượng nói: “**Thích Ca Mâu Ni Phật Ngài có một trí tuệ cứu cánh viên mãn. Ngài hiểu rõ chân tướng của đời sống. Có rất nhiều chủng tộc, có rất nhiều tín ngưỡng tôn giáo và các loại văn hóa, phương thức đời sống khác nhau. Ngài dạy chúng ta làm thế nào để có thể hòa hợp, để có thể cùng hòa nhập ở trong xã hội mà không hề có sự chống trái, cũng không bị xã hội đào thải, dung hòa giống như nước và sữa hoà lẫn với nhau. Làm thế nào có thể dung hòa một xã hội như vậy? Chỉ có trí tuệ. Vì vậy có thể biết rằng giáo dục của Phật đà là giáo dục trí tuệ, giáo dục đạo đức cao độ. Vậy thì cái giáo dục này ai cần phải học? Tất cả chúng sanh không phân biệt màu da, chủng tộc, thậm chí không phân biệt tín ngưỡng, tôn giáo, đều cần phải học!**”. Hòa Thượng đi họp Liên Hợp Quốc, khi Ngài gặp lãnh tụ của các tôn giáo khác, Ngài đều gọi họ là Bồ Tát. Họ ngạc nhiên hỏi: “*Tôi đâu có học Phật tại sao Ngài gọi tôi là Bồ Tát?*”. Hòa Thượng nói: “**Bồ Tát là chỉ cho một người có trí tuệ mà trí tuệ viên mãn!**”. Nghe như vậy họ rất vui vì bất cứ tôn giáo nào cũng muốn đạt đến trí tuệ viên mãn. Người mà có trí tuệ viên mãn thì khởi tâm động niệm, hành vi tạo tác mới hợp lý không trái phạm với luân lý đạo đức, trật tự của tự nhiên và thiên địa quỷ thần.

Thế gian đa phần người ta chỉ chú trọng đến đời sống vật chất từ đó họ bằng mọi cách tìm cầu để thỏa mãn đời sống vật chất. Cho dù mức độ đời sống vật chất có cao đến đâu thì họ vẫn cảm nhận thấy những khổ đau vì đời sống vật chất cao thì đời sống tinh thần bị xuống thấp, như Hòa Thượng nói là: **“Luân lý đạo đức gần như là hoàn toàn bị đánh mất”**.

Gần đây trên báo chí có nói đến một người con trai được Cha Mẹ cho đi học ở Singapore, là Giáo sư đại học nhưng khi xin tiền Cha không cho thì người này đã đánh cha đến chết, sau đó anh ta bật điều hòa để thi thể Cha trên giường rồi lục lấy hết tiền bạc trốn đi. Nhưng với sự tham gia điều tra của cơ quan chức năng chỉ sau 4 giờ anh ta đã bị bắt. Đó là kết quả của việc xem thường luân lý đạo đức không chú trọng đến giáo dục thế hệ. Giáo dục thế hệ là điều quan trọng hơn bất cứ việc gì ở trong cuộc sống hiện sinh này. Chúng ta có nhiều tiền của, danh vọng địa vị nhưng thế hệ sau không được giáo dục tốt thì chúng cũng phá hoại đến cùng tận.

Hòa Thượng nói: **“Đời sống vật chất có lên cao đến mức nào đi chăng nữa nó không làm cho người ta đạt đến hạnh phúc chân thật. Tuy rằng đời sống vật chất có thấp đến đâu mà đời sống tinh thần đầy ắp thì họ mới chân thật có được niềm vui. Phật giáo là giáo dục đạo đức cao độ, giáo dục trí tuệ cao độ cho nên nói Phật giáo là giáo dục chí thiện viên mãn. Vì sao thế gian này ngày nay tai nạn rất nhiều?”** Thế gian này tai nạn diễn ra triền miên, nơi thì động đất sóng thần, nơi thì bão tuyết, nơi thì lở núi, sạt lún. Nơi tôi ở mấy năm gần đây đường đã làm cao hơn 5 - 6 tấc, cầu đã đổ bê tông dày, được làm bằng khung sắt chữ H kiên cố, nhưng chỉ cần mưa trong vòng 1 giờ thì lượng nước đổ về đã cuốn mất cây cầu, đường cũng bị xói lở vì lượng nước mưa quá lớn. Thiên tai như vậy thì người giàu hay người nghèo cũng đều phải nhận lấy. Cho dù đi siêu xe nếu gặp nước lũ lên thì cũng phải chấp nhận. Hôm trước có hình ảnh một người đàn ông trên nóc xe ô-tô bấm điện thoại để chờ xe cứu hộ đến, anh cũng đi siêu xe nhưng nước ngập rồi thì xe cũng không chuyển động được.

Hòa Thượng nói: **“Không luận nhân vật ở giai tầng nào cho dù là nam nữ già trẻ họ có thể có đời sống vật chất dư giả nhưng đời sống tinh thần thì rỗng tuếch”**. Như người xưa có câu **“vô sở thất tàng”**, họ không có chỗ nương về. Chúng ta may mắn vì trong nội tâm có chỗ nương về, có chỗ an trú, mọi việc xảy ra xung quanh ta đều biết rõ nguyên nhân của nó nên ta không quá sầu khổ.

Thí dụ bất chợt một ngày nọ ta tiễn một người thân ra đi, ta có khổ đau nhưng không khổ đau một cách cùng cực. Vì ta biết rõ cuộc đời này là Sinh – Lão – Bệnh – Tử không ai vượt qua được định luật này. Có hai vợ chồng ở Hà nội khi cụ bà mất thì mấy giờ sau cụ ông cũng tự vẫn theo. Cụ ông không chịu được cảnh sinh ly tử biệt nên chọn giải pháp là đi theo. Họ khổ

đến cùng cực, chúng ta cũng khổ nhưng không đến nỗi cùng cực vì chúng ta được tiếp nhận giáo dục của Phật, chúng ta biết về vô thường, về Sinh – Lão – Bệnh – Tử.

Hòa Thượng nói: ***“Thế gian này có ai hiểu được tai nạn của tự nhiên đều có liên quan mật thiết với tư tưởng, hành vi của chính mình”***. Đức Phật biết rất rõ ràng cho nên Ngài dạy chúng ta khởi tâm động niệm, hành động tạo tác phải hết sức cẩn trọng không tùy tiện. Vì khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta sẽ ảnh hưởng đến môi trường xung quanh. Nhưng chúng ta ở trong hoàn cảnh với người thì ta sai phạm trong cách đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta ở trong hoàn cảnh với đại tự nhiên thì ta làm sai phạm đối với đại tự nhiên thậm chí ta làm phật ý thiên địa quỷ thần vậy thì chắc chắn chúng ta phải nhận tai ương.

Chúng ta đến một nơi nào đó ở, ta đi chào hỏi xóm làng, ta đi tặng quà hai nhà xung quanh thì chúng ta sẽ có những người hàng xóm thân thiện. Nếu chúng ta về mà không chào hỏi ai, người ta cũng không chào hỏi mình thì nhà mình có trộm hay bị cháy thì cũng không ai giúp mình. Vậy thì đối với con người, đối với thiên địa quỷ thần, đối với tự nhiên mà ta biết ứng xử thì mọi việc trở nên hài hòa. Chúng ta về một nơi mới thì nên mang quà tặng cho hàng xóm rồi nói: *“Chào anh, chào chị, tôi có chút quà tặng anh chị, tôi là người mới đến không biết phong tục tập quán nơi đây mong anh chị chỉ bảo cho!”*. Như vậy chúng ta trở nên hài hòa thân thiện với mọi người. Nếu có ăn trộm đến thì họ sẽ nói: *“Nhà này có Camera đấy, đừng tùy tiện!”*. Hôm trước tôi đi xa, người hàng xóm thấy có mấy người nhòm ngó nhà tôi thì nói: *“Xung quanh đây có Camera lắp rất nhiều, đừng có tùy tiện leo vào là bị bắt ngay đấy!”*, thực ra là ở đó không có lắp nhiều Camera nhưng hàng xóm xung quanh cũng giống như những chiếc Camera. Trước khi dọn nhà vào ở thì có người cúng thần thổ địa, cúng nhập Trạch đó chính là ta biết cách hài hòa đối với người, đối với thiên địa quỷ thần, đối với hoàn cảnh tự nhiên.

Hòa Thượng nói: ***“Thế Tôn giáo hóa chúng sanh không những bằng ngôn giáo mà cũng dùng thân giáo, trong nhà Phật gọi là “tam luân giáo huấn”***. ***Tam luân giáo huấn chính là dùng “thân, ngữ, ý” mà giáo huấn***. ***Phật giáo hóa tất cả chúng sanh không những bằng ngôn ngữ mà Chư Phật Bồ Tát còn làm ra tấm gương, làm ra mô phạm tốt nhất cho chúng sanh***. Điều này rất đặc biệt vì giáo học ở thế gian không có ***“giáo huấn tam luân”***. ***“Giáo huấn tam luân”*** là giáo dục bằng thân giáo, ngữ giáo và ý giáo. ***“Ngữ giáo”*** là giáo dục bằng lời nói, ***“thân giáo”*** là giáo dục bằng cách làm ra tấm gương, ***“ý giáo”*** là giáo dục bằng khởi tâm động niệm. Giáo học thế gian chủ yếu là dùng ngôn giáo, có thể có thêm một chút thân giáo nhưng giáo dục bằng ý giáo thì rất hạn chế.

Giáo dục nhà Phật là giáo dục thân giáo, ngữ giáo và ý giáo. Người học Phật chúng ta phải đặc biệt chú ý! Hàng ngày thân, ngữ, ý của chúng ta có đang làm ra biểu pháp để chúng sanh nhìn vào hay không. Thí dụ chúng ta làm việc gì đó mà chúng sanh bắt chước làm theo thì có dẫn đến sai phạm không? Nếu người ta bắt chước làm theo mà tạo ra những việc sai lầm thì nhân quả đó chúng ta cũng phải gánh lấy. Hôm nay chúng ta lại học được thêm một cách giáo huấn của nhà Phật đó là giáo huấn tam luân thân giáo, ngữ giáo, ý giáo.

Trong Kinh Hoa Nghiêm dạy: “**Học vi nhân sư hành vi thế phạm**”, học để làm Thầy người, làm là để làm ra mô phạm cho người. Vậy thì không có lúc nào ta được chảnh mảng vì khởi tâm động niệm hành vi tạo tác của chúng ta là mô phạm cho người. Không chỉ là mô phạm cho người thế gian mà thiên địa quỷ thần họ cũng đang hướng đến ta để học tập. Chúng ta đừng tưởng mình ở trong phòng kín không ai thấy thì chúng ta có thể tùy tiện. Người không thấy nhưng quỷ thần nhìn thấy rất rõ! Trong Đệ Tử Quy, Thánh Hiền xưa cũng hiểu rõ điều này: “**Cầm vật rỗng như vật đầy. Vào phòng trống như có người**”, vào phòng trống không có người nhưng vẫn phải đầy lễ tiết như ở trong hội trường. Vậy thì không lúc nào ta được phép chảnh mảng, tất cả khởi tâm động niệm đều là sự tu dưỡng của chính ta và đó cũng là mô phạm cho người, cho trời, cho quỷ thần.

Ngài Tuyên Lịch Sư là phàm phu một đời trì giới tu hành. Ngài được Thiên nhân kính trọng nên hàng ngày đến giờ ăn thì Thiên nhân mang cơm đến. Những hành động tạo tác của chúng ta thì thiên địa quỷ thần biết rõ, khi họ kính trọng rồi thì họ cũng tìm cách để gằn gũ, học hỏi như trong câu Kinh văn: “**Gằn người hiền tốt vô hạn. Đức tiến dần lỗi ngày giảm**”. Ngài Tuyên Lịch Sư giới luật tinh nghiêm, đạt đến “**học vi nhân sư, hành vi thế phạm**” nên Thiên nhân kính trọng. Chúng ta đừng tưởng chúng ta làm việc gì mà không có người biết! Thân, ngữ, ý của chúng ta đều là chuẩn mực, là mô phạm để giáo huấn cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình mà quỷ thần xem thường thì sao mình không bị tai ương, mình không gặp họa!**”. Quỷ thần xem thường thì oan gia trái chủ mới dễ dàng tìm đến, còn quỷ thần kính trọng thiên nhân kính trọng thì oan gia trái chủ không có cơ hội!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*